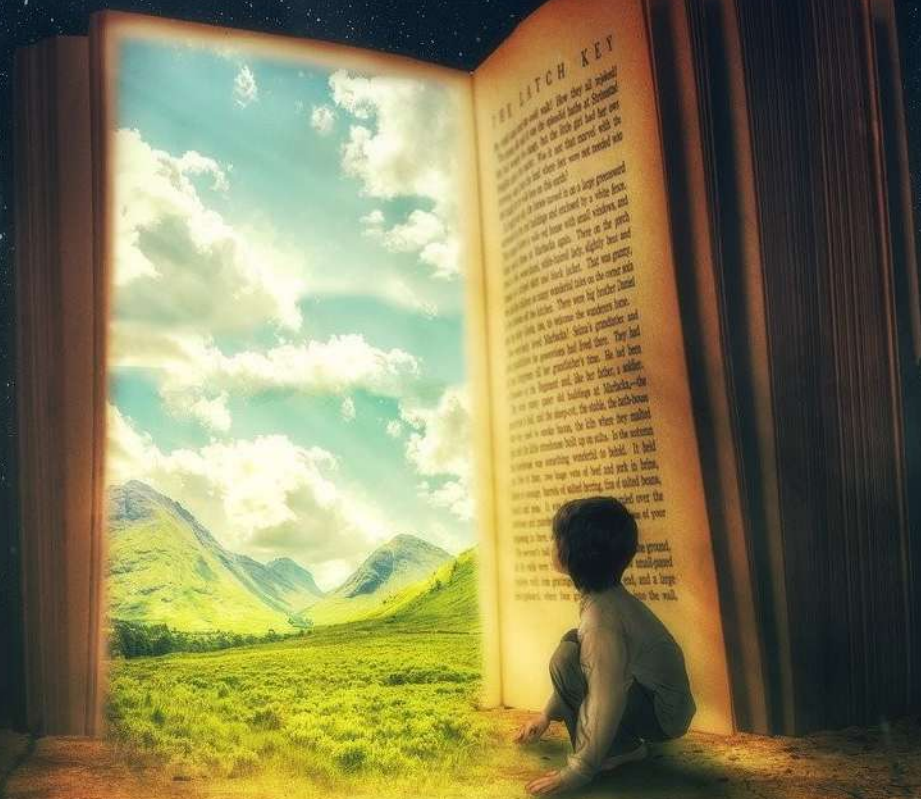

Punt Òmnia Bon Pastor de Figueres

Els Mini Contes de les tres Paraules. 3

Desembre 2021

Imatge de portada: Anatoly777 en Pixabay

Els Mini Contes de les tres paraules formen part de les activitats que realitzem dins del curs de català avançat. Ens ajuden a consolidar els aprenentatges, a fomentar la imaginació i la creativitat i a compartir el plaer d'aprendre com s'escriu la nostra llengua.

Els Mini Contes de les tres paraules també són una proposta transversal, ja que participants d'altres cursos i tallers del Punt Òmia Bon Pastor Figueres els escriuen perquè els hi agrada molt aventurar-se en aquesta proposta i acceptar el repte.

Així doncs, les autores i autors dels Mini-Contes de les tres paraules d'aquesta tercera edició són:

En **Carles Sáez**, la **Dolors Martí**, en **Miquel Alonso**, la **Maria Teresa Padrós**, la **Lídia Prats**, la **Rosa Maria Hereu**, la **Teresa García**, l'**Ascensión Jiménez**, la **Mireia Brugat** i la **Mònica Bertran**.

I les Il·lustracions les han realitzades les participants del curs de LibreOffice Writer: **Anna Pérez**, la **Mireia Brugat**, l'**Edeny Sobral**, l'**Ascensión Jiménez** i la **Mònica Bertran**.

I, en aquesta ocasió, us compartim també un conte molt especial què ha escrit l'**Anna Pérez**, participant de diversos cursos del Punt Òmia Bon Pastor Figueres.

Desitgem que us agradin i que us facin passar unes bones estones!

Carles Sáez

1. Multitud, sutge i esquena.

En Joan va haver d'anar a l'hospital perquè tenia molt mal d'esquena, ja que va caure quan escurava una xemeneia, amb molt de sutge que hi havia. Però hi havia molta multitud que el mirava i no vam fer res ningú, què anés a donar-li un cop de mà quan va caure de l'escala i què es va esquinça l'esquena i va rebre un cop molt fort al genoll.

2. Lleona, soldat, amagatall.

Tinc un amagatall a casa dels meus avis a les muntanyes, a prop de Camprodon. Un lloc difícil de trobar. De nen, sempre m'amagava allà perquè no en trobéssim. Però, m'he fet gran i cada vegada vaig menys.

Aviat tindrè què anar-me'n a fer el servei militar obligatori i convertir-me en soldat. Així que, no podré anar a la caseta dels avis, que, estan molts tristos, perquè he d'anar a l'Àfrica, a Tanzània i tenen molta por perquè allà hi ha molta bèstia salvatge lleons, lleones, guepards, etc. I com que hem de dormir l'aire lliure molts de dies i travessar selves impressionants... Però, un any passa aviat! Després, tindrè tot el temps que vulgui per anar a la casa dels meus avis i visitar el meu amagatall.

3. Dona, home i mort.

En un lloc de l'Empordà es van conèixer un home i una dona. Aviat sortiria el fruit de l'amor. Van ser nuvis durant nou anys.

I es van casar en un poble anomenat Banyoles. Un poble molt preciós. Amb un llac d'aigües transparents i clares.

Aquesta parella va ser molt feliç durant seixanta-quatre anys.

Van tenir una filla que es deia Eva. I un net que era una preciositat i encantador.

Als avis, se'ls hi queia la bava quan va començar a parlar. Anàvem al parc, a donar voltes per l'Estany. Era, el que se'n diu un plaer.

Vivien en un poble Empordanès que es deia Terrades.

Fins que la mort se'ls va emportar.

Havien viscut una vida molt bona i molt feliç!

4. Fosc, passes i ironia.

En Toni, un amic del meu pare, és una persona molt irònica. Mai l'hi està bé res. Si dius naps, ell et diu cols. Sempre va a la contra.

Un dia vam anar a la platja. I, Déu n'hi do! Quin dia ens va donar aquell home! Era un mal son de persona!

Haviem d'anar a buscar llenya. Era forçà lluny. S'hi havia de fer moltes passes per arribar-hi. Però,

qualsevol cosa abans que estar amb aquell home. No valia gens la pena.

Un cop vam tenir la llenya, vam encendre el foc i vam començar a fer l'arròs. Doncs no vulgueu saber quina esbroncada ens va muntar.

Deia que no sabíem coure l'arròs. Que el foc era petit!
Quin tros de desastre!

Ja li vaig dir al meu pare que, el pròxim dia que aquest senyor vingui, jo em quedo a casa.

5. Fantasma, vermell, veueta, plor, riu.

En un poble molt a prop de Figueres vam trobar un nen que plorava: Nen que tens? Perquè plores: És que m'he embrutit la jaqueta vermella i la meva mare, quan la vegi a casa, segur que m'estubarà.

Quins plors que tenia i quan es va tranquil·litzar, li vam preguntar, on podem anar a berenar? Al camp, ens va dir el nen. Aneu per aquesta carretera i el primer trencant a l'esquerra, trobareu un riu d'aigües molt netes, però no aneu al molí, diuen que hi ha un fantasma que hi habita. Té una veueta que quan crida, s'escolta des del poble.

6. Esbarzer, aigua, foca.

Aquest cap de setmana vam anar al camp a buscar bolets, però la sequera hi havia fet estralls, no en vam trobar cap.

Aleshores tot caminant i pensant vam trobar un esbarzer, és una planta la qual fa un fruit negrós i molt carnós.

Vam anar a dinar a un parador a la carretera i, després vam anar al parc a veure animals, ja que no vam trobar cap bolet.

Hi havia molts animals: lleons, tigres, elefants, pingüins, foques marines que jugaven amb un monitor dins l'aigua, semblava com si volessin dins l'aigua. Un espectacle no vist.

Aquest cap de setmana vam anar al camp a buscar bolets, però la sequera hi havia fet estralls, no en vam trbar cap. Vam anar a dinar a un parador a la carretera i, després vam anar al parc a veure animals, ja que no vam a trobar cap bolet. Hi havia molts animals... Carles Sáez

Il·lustració Edeny Sobral

7. Llibre, prat i cotxe.

Tenim una casa a l'alta muntanya, en un poblet que es diu Bella, és a prop de Set Cases.

Un poble amb muntanyes molt altes, boscos de pins, d'avets, de prats, d'herba, de rierols d'aigües cristal·lines. Però per anar, has d'agafar el cotxe, ja que és força lluny.

Quan anem puguem fer moltes coses com: anar a la muntanya, esquiar, fer senderisme, anar a buscar bolets o, sense anar més lluny, llegir un llibre.

8. Festa, Nadal, foscor, finestra, moto i verdures.

Arriba el 25 desembre la gran festa de Nadal. Es menja de tot: marisc, capó, gall d'indi, tot de coses dolces...

Es canta nades al voltant del foc i comencem a fer cagar el tió, rebre els regals que ha deixat el pare Noel a l'arbre de Nadal.

El pare Noel per entrar a les cases sempre busca una xemeneia, o una finestra oberta per poder desar els regals. Sol ser en plena foscor i no veu ni un ase a dues passes.

Però al meu avi no li agrada gaire el Nadal perquè ell, no pot menjar res de tots aquests exquisits àpats, ja que ha de menjar verdura. Viu sol en un poble a uns deu quilòmetres de casa i ha de venir en moto i arriba glaçat.

Dolors Martí

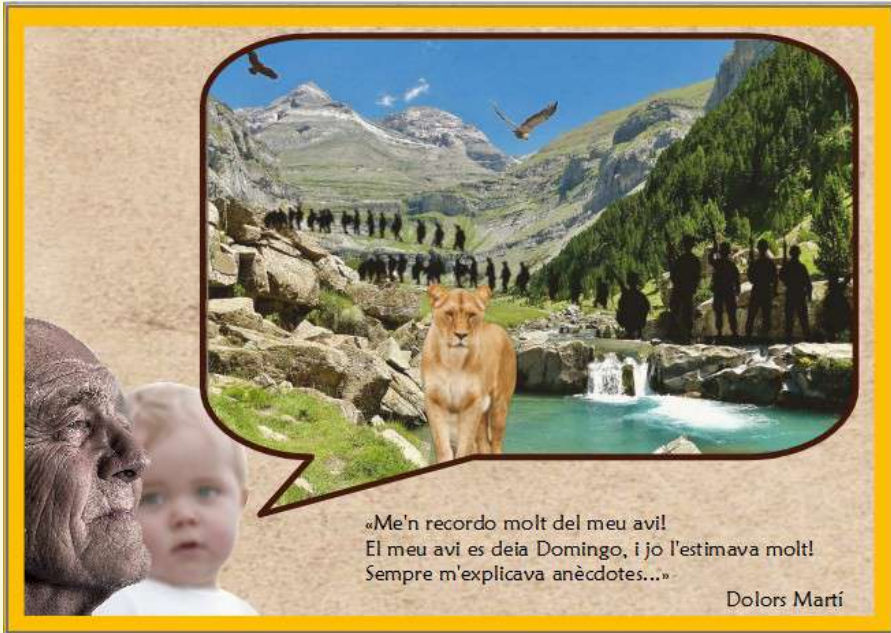
1. Multitud, sutge i esquena.

El dissabte passat ens varen convidar a un aniversari. La festa va tenir lloc a una masia de la Bisbal. La casa era molt gran i, l'exterior era immens. Amb piscina, jacuzzi, pista de tennis i de pàdel. Ens ho vàrem passar molt bé. I hi havia una multitud de gent! Per dinar varen fer carn i verdures a la brasa. La sorpresa va ser quan es va apagar la xemeneia. Estava plena de sutge. Jo els vaig ajudar a netejar-la. I de tant ajupir-me vaig acabar amb mal d'esquena.

2. Lleona, soldat, amagatall.

Me'n recordo molt del meu avi!

El meu avi es deia Domingo, i jo l'estimava molt! Sempre m'explicava anècdotes. Una d'elles era quan feia el servei militar. Ell va fer la mili a Puigcerdà. A vegades acampaven setmanes al mig de les muntanyes on feien instruccions i entrenaments molt rigorosos. Els preparaven per ser bons soldats. Un dia, de matinada, varen veure una lleona. Uns dies més tard se'n van assabentar que s'havia escapat del Parc natural del Pirineu, allà tenien felins en captura. El meu avi m'explicava que varen tenir molta sort. Durant aquell temps havien fet molts amagatalls i gràcies a això es varen salvar.

Il·lustració Mònica Bertran

3. Dona, home i mort.

En aquest món, hem de buscar coses que ens diverteixin. Jo em diverteixo molt, escoltant música i ballant. Actualment hi ha molts artistes i cantants. Jo no faig diferència si es dona o home. M'agraden molt o poc. Malauradament, aquesta setmana, m'ha commocionat la notícia de la mort, en accident de cotxe, d'un artista Italià. En assabentar-me'n, m'he entristit. Fa anys que escolto la seva música. I hi he passat molt bones estones! El cel sigui!

4. Fosc, passes, ironia.

Actualment, cada dia, la gent surt més a caminar. Els metges ho recomanen per tenir una bona salut. Tant si és de dia com si ja és fosc, trobo persones caminant. Els joves fan passes llargues i la gent gran passes petites. Ironia de la vida. Paul Tergat, camina a poc a poc. ¿És molt ràpid?

5. Fantasma, vermell, veueta, plor, riu.

El Halloween, tot i que és una festivitat estesa arreu del món, és d'origen celta. Jo des de fa anys vaig a Peralada a celebrar-lo. Allà ens reunim amb la família. Els petits i, alguns grans també es disfressen. Els més petits piquen les portes, amb una veueta a vegada de por i altres de gresca i diuen: "paga o plora!" Tot per rebre uns quants caramels. Aquest any hi hem tornat tots. Ens hem disfressat de fantasmes. Alguns blancs i altres vermells. Als petits els hem sentit riure i plorar!

6. Esbarzer, aigua, foca.

Aquesta setmana vaig tenir un mal son. Somiava que nedava al mig del mar i, de sobte, tenia una foca el meu costat i jo no podia sortir de l'aigua. Al matí, vaig despertar-me amb un mal de cap terrible. Així i tot, vam anar a caminar, aprofitant que feia molt bon dia. Vam anar pel camí de Ronda i, tot passejant, en veure els esbarzers vaig recordar que havia somiat que

nedava al costat d'una foca. Quan vaig arribar a casa, ja no tenia mal de cap i el somni no era tan dolent!!

7. Llibre, prat i cotxe.

Per a mi, un llibre és molt més que un grup de fulles, és més entretingut i sa que altres mitjans. A vegades, un llibre pot ser el millor amic i una gran ajuda per passar estones, algunes vegades la tecnologia falla i els llibres amb paper no, són més fiables. A la tardor m'agrada agafar el cotxe i buscar algun lloc per llegir i desconnectar, preferentment un Prat on hi hagi poca gent i pugui concentrar-me en una nova lectura.

8. Festa, Nadal, fosc, finestra, moto i verdures.

El mes de desembre els dies són molt curts, a la tarda de seguida es fa fosc. Per sort tenim les festes de Nadal que ens omplen d'il·lusió, alegries, reunions familiars... M'agraden les sobretauls i poder fer regals. Aquest any en Pau demana una càmera de fotografia; en Roger una moto i la Jana un monopatí. Ja fa uns dies que han encès les llums de Nadal i cada vespre miro per la finestra per veure els carrers il·luminats i les cases amb els arbres adornats. Un cop a acabades les festes i els àpats abundants, l'única cosa que ens convé és menjar verdures i caminar. Bon Nadal i Feliç 2022!

Miquel Alonso

1. Multitud, sutge i esquena.

Família, aquesta nit celebrem la nit de Nadal. Soparem aviat i anirem a dormir de seguida, perquè com cada any, ens vindrà a visitar el Pare Noel i quan estem adormits, ens deixarà regals per a tots: nens, pares i avis.

Però abans de ficar-nos al llit apagarem el foc de la xemeneia, perquè com diu la tradició, el Pare Noel entra a les cases per la xemeneia.

I així va ser, però en baixar li va quedar l'esquena i la resta del cos ple d'una multitud de partícules de sutge. Però, el Pare Noel no es va enfadar i ens va deixar molts regals. Això sí, va deixar una nota que deia: "Si us plau, l'any que ve, deixeu-me la xemeneia ben neta". Bon Nadal!

2. Lleona, soldat i amagatall.

Robert, soldat condecorat pels serveis com a guàrdia de la duquessa de Chestle, va ser convidat a un safari a l'Àfrica, en recompensa d'aquests serveis. Robert acceptar encantat, i arribat el dia, se'n van anar de safari amb la duquessa i els seus convidats.

En arribar es van dirigir a un amagatall que el guia de la duquessa coneixia, i allí, van esperar que aparegués un exemplar que valgués la pena.

Després d'una llarga espera va aparèixer una lleona acompanyada dels seus cadells. En veure-la, un dels allà presents, va avisar en veu baixa:

- una lleona a la vista. Llavors, la duquessa va donar permís a en Robert perquè fes el primer tret, però aquest, entendrit per la presència dels cadells, comentà:

- No soc capaç de deixar als cadells sense la seva mare.

La duquessa va acceptar la seva resposta. Es van retirar de l'amagatall.

I aquí s'acaba aquest fabulós safari.

3. Dona, home i mort.

El meu amic Carles

Passejant pel centre de la ciutat em vaig trobar el meu amic de la infància, en Carles.

Feia molt temps que no ens veiem. En Carles és un home alegre, inquiet, sempre tenia un pla en projecte i, sobretot, li agradava molt viatjar, és a dir, un cul inquiet.

Ens vàrem fer una abraçada molt intensa, D'aquelles que es donen amb ganes de veritat.

Vam començar a xerrar i, en Carles em va dir:

- Anem a aquell bar que hi ha aquí al davant, prenem alguna cosa i continuem parlant.

Ens vam asseure i, li vaig preguntar:

- Què és de la teva vida, com et va?

- Vaig fent - em respongué - Ja saps que m'agrada molt viatjar i, en un país que sí que vull recordar, vaig conèixer una dona - mentre m'ho deia, li brillaven els ulls. I amb un somriure, d'orella a orella, va afegir - la meva princesa, la Zaida, amb la que em vaig casar i hi tinc una filla, l'Andrea.

Mentre m'ho explicava em vaig adonar que tenia dificultat en moure el braç dret. Li vaig preguntar:

- T'has fet mal al braç?

- No! - Va respondre. En una excursió que vaig fer a la muntanya, amb la meva dona i la meva filla, em vaig acostar molt a un precipici per a fer unes fotografies del paisatge i vaig caure. Mentre queia, pensava que tenia ben a prop la mort. Diuen que cadascú té un àngel de la guarda. A mi em va aparèixer en forma d'arbre sortint de la paret del precipici. Vaig quedar molt atrotinat i amb el braç malmès.

De sobte, mentre xerràvem, van aparèixer la Zaida i l'Andrea. En Carles va fer les presentacions pertinents i vam continuar explicant-nos anècdotes de les nostres vides.

4. Fosc, passes, ironia.

Sóc un Valent

Fa una nit de gossos. Plou intensament.

Arribo a casa i obro la porta d'entrada. Premo

l'interruptor de la llum i de sobtà, Pum!, es queda tot fosc. Vaig palpant per les parets procurant arribar al

quarto dels trastos per agafar una llanterna. De cop escolto uns passes i un crit esfereïdor. Em quedo aturat, escoltant i amb molta por, i em dic a mi mateix amb ironia. Va, tu ets un valent, endavant! A més a més, a casa no hi ha ningú, són tots al cinema. Em tranquil·litzo i recordo que el meu mòbil té llanterna. L'encenc. Ara, a més a més, escolto veus i em dirigeixo al lloc d'on surten aquestes veus. Em sembla que és a l'habitació de la meva filla. Obro la porta i efectivament era ella. Que fas aquí? Li pregunto. Em respon que no ha anat al cinema perquè la pel·lícula que feien no li agradava i que estava veient per la tauleta una pel·lícula de por. Uf! Cago'n seuna! Quin ensurt m'has donat! Me'n vaig a dormir. Bona nit!

5. Fantasma, vermell, veueta, plor, riu.

El Fantasma Presumit

Nens, vinga, és l'hora d'anar a dormir, que demà teniu d'anar a escola i us heu de llevar aviat.

- Molt bé àvia- li diu l'Èric.

- Ens llegiràs un conte- pregunta el seu germà Alan a l'àvia?

- Bé, però quin conte voleu que llegeixi: El de la princesa, el dels nans, el de la caseta de xocolata.

Quin?

- Àvia saps un de fantasmes?- li pregunta l'Èric.

- Si, si ... Un de fantasmes! - insisteix l'Alan amb una

veueta encisadora.

- Deixeu-me pensar - diu l'àvia. - Sí, me'n recordo d'un. Vet aquí que una vegada hi havia un fantasma que vivia amb els seus pares, els avis i els seus germans en un castell molt i molt gran. La seva família li deien de nom el Presumit, perquè tots sabien que li agradaven molt els vestits de colors.

Nens, sabeu de quin color van vestits els fantasmes?
Pregunta l'àvia.

- Sí, de blanc. - respon l'Èric.

- Correcta! - Diu l'àvia. - però a aquest fantasma, el Presumit, li agradaven molt els vestits de color vermell.

L'Alan riu. - ha, ha, ha... de color vermell! Quin fantasma més estrany.

- Continuem - va dir l'àvia. - Un dia el rei dels fantasmes va convidar a tota la família a una festa que feien cada any, on anaven tots els fantasmes. El Presumit com era normal es va posar un dels seus millors vestits.

- Nens, sabeu de quin color era el vestit? - Pregunta l'àvia.

- Sí, de color blanc - diu l'Alan.

- No, no...de color vermell - diu l'Èric.

- Exacte - diu l'àvia. Va arribar el dia d'anar a la festa i tota la família va anar al castell on se celebrava.

En arribar, tots els fantasmes se'ls miraven, sobretot al Presumit. De sobte tothom va

començar a riure. Ha, ha, ha... - i deien - un fantasma amb un vestit de color vermell. Increïble, el mai vist! El presumit va començar a cridar i amb un plor entretallat i una veu tremolosa va dir:

- Jo soc així i m'agrada aquest color, i no canviaré perquè a vosaltres no us agradin els meus gustos. No faig mal a ningú. Soc un bon fantasma i estimo a tothom.

Tothom va callar. Varen entendre que el Presumit tenia tota la raó, i va continuar la festa amb molta alegria, fins a la matinada...

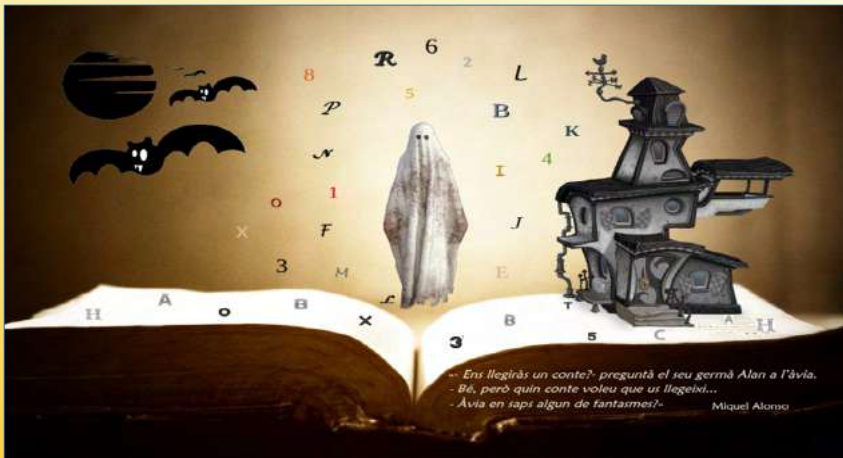
L'àvia afegir:

- No importa com van vestits els nens, el que importa és que siguin bons, no es portin malament i estimin a tothom.

Vinga, a dormir que és tard. Bona nit, Èric i Alan

- Bona nit, àvia.

Il·lustració Mireia Brugat

6. Esbarzer, aigua, foca.

Us vull explicar les aventures d'una petita FOCA molt entremaliada; quan no estava empipant les altres focs, estava lliscant per les petites muntanyes de gel, o bé perseguint peixos en les gelades aigües on vivia. Només estava tranquil·la quan escoltava les aventures que explicava el patriarca de la manada.

El patriarca, era una foca enorme, amb uns grans bigotis blancs que feien joc amb la neu que l'envoltava.

Un dia la petita foca, va decidir imitar les aventures del patriarca, i es va llençar a la mar a la recerca d'aventures.

Quan ja portava uns quants quilòmetres fets, es va trobar amb una balena.

La petita foca li va preguntar:

-On vas?

-Vaig una mica més avall a la cerca d'aigües més càlides- li va dir la balena. -Si vols, agafat a la meva cua i béns en mi.

-Sí, sí ...- Li va respondre la petita foca. -vaig amb tu.

Al cap d'uns dies la balena es va aturar i va dir.

-Jo ja he arribat.

-Doncs moltes gràcies pel viatge!- li va dir la petita foca.

La petita foca va continuar nadant. De sobte, es troba davant seu amb un enorme tauró, amb una boca i unes dents que només de veure'ls et quedés gelat de la

por que feien. La petita foca es va aturar de cop, creia que havia arribat al final de la seva aventura. Però la sort la va acompanyar.

Un dofí se li va acostar i li va dir:

-Corre, corre, agafat a mi.

La petita foca no s'ho va pensar dues vegades i va abraçar al dofí com si fos el seu enamorat, i van fugir tots dos com si els perseguís el dimoni.

Quan varen fer uns quants quilòmetres la petita foca es va acomiadar del dofí donant-li les gràcies.

Al cap d'uns quants dies, la petita foca, estava esgotada. No podia nadar més.

Per sort, passava per allà una barca de pescadors i la varen recollir. Els pescadors li donaren AIGUA perquè begués, però no tenien menjar per donar-li perquè havien deixat tot el que pescaren en el port anterior, només tenien unes quantes mores que havien trobat en un ESBARZER que hi havia en un hort, al costat del port on hi havien descarregat el peix dos dies abans. La petita foca estava tan afamada que se les va menjar en un tres i no res.

Quan els pescadors la varen veure recuperada, la van tornar un altre cop al mar.

La petita foca, cansada de tantes aventures va decidir tornar a casa seva amb les altres foques i no escoltar més històries de ningú. Ella ja n'havia tingut prou amb les seves aventures.

7. Llibre, prat i cotxe.

EL MEU POBLE

Soc un home afortunat.

Visc en un petit poble, en una caseta a la vora del mar. A més a més el poble està envoltat de petites muntanyes plenes d'arbres i un enorme PRAT que les separa, pel qual passa un gran riu ple d'una infinitat de peixos que són la distracció de molts pescadors. Per tant no em fa falta agafar el COTXE, l'avio o qualsevol mitja de transport i anar a buscar aquests indrets tan paradisiacs que anuncien les televisions i les agències de viatges.

Jo ja el tinc al meu voltant, aquest paradís.

Per la primavera passejo per la vora de la platja, descalç, amb els pantalons arremangats fins als genolls, i com si volgués en caminar, trencar les petites onades que s'apropen a vora i es fonen amb la sorra.

Per l'estiu gaudeixo com un nen, em banyo en les seves aigües tranquil·les i transparentes. A vegades i gec en la cadira que tinc per anar a la platja i continuo llegint aquell LLIBRE que sempre començo, però que mai acabo. Quan estic cansat de llegir m'estarrufo en la sorra fins que es posi el sol i contemplo com es va amagant, a poc a poc, en l'infinit, d'enrere la mar.

A la tardor i a l'hivern vaig a pescar i a passejar per la muntanya.

I així passen els dies, d'aquest jubilat, que aprofita les oportunitats que li ofereix el seu entorn, on viu.

8. Festa, Nadal, foscor, finestra, moto i verdures.

S'apropa NADAL

Guaito per la FINESTRA, quina FOSCOR, no es veu un ase a quatre passes i, a més a més, fa una nit de gossos i plou. Fa un fred que pela.

Per sopar em prepararé una sopa de VERDURES ben calenta, una mica de peix i de postres una poma.

Miraré una mica la tele i me n'aniré de dormir aviat.

Això si, abans prendre un got de llet ben calentona.

Demà que és FESTA, agafaré la MOTO, passaré a buscar a la meva xicota i anirem a fer un volt. Després anirem dinar a un restaurant que li agrada molt a l'Adriana, la meva xicota, on fan un suquet de peix que hi ha per llepar-s'hi els dits i no parlem de les postres.

Però crec que serà millor agafar el cotxe. Fa molt fred.

La setmana que ve es NADAL. Tinc moltes ganes de què arribi. Fa molt de mesos que no veig a la meva família, fer-los una forta abraçada i passar aquestes festes tan entranyables amb ells.

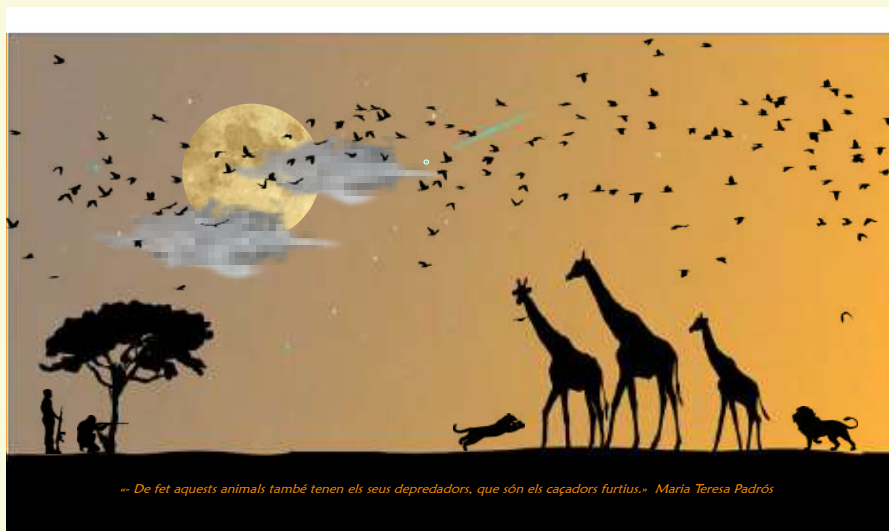
Maria Teresa Padrós

1. Multitud, sutge i esquena.

Quan era petita, els estius, anava de vacances a casa dels avis, Era un mas molt gran, amb una cuina enorme i la xemeneia, ennegrida de sutge, ja que era l'únic element que tenien per escalfar-se a l'hivern. Els meus avis i oncles feien de pagès i això volia dir, anar tot el dia amb l'esquena vinclada sobre el tros. I quan arribava la festa major, ens reuníem tota la família, oncles, cosins i cunyats. És a dir, una multitud!

2. Lleona, soldat, amagatall.

En una reserva africana, hi havia una lleona amb els seus cadells. Aquests jugaven i corrien mentre la seva mare anava a caçar, però quan intuïen algun perill corrien a ficar-se al seu amagatall. De fet, aquests animals també tenen els seus depredadors, que són els caçadors furtius. Avui, però, en les reserves estan molt més protegits, i els governs dels diferents països sempre hi tenen algun soldat armat per evitar que ningú caci aquests animals, ja que això, podria significar la seva extinció.

Il·lustració Mireia Brugat

3. Dona, home i mort.

En aquell poblet de muntanya hi havia poca gent. Ja feia temps que tothom se n'anava, buscant la comoditat d'altres indrets menys aspres i de feines menys dures. Però hi havia un home, en Roc, que estava molt arrelat al poble i quan la seva dona li parlava de marxar-ne ell sempre contestava:

- A mi, d'aquí no me'n treuen ni mort!

4. Fosc, passes, ironia.

És temps de tardor, i aquells boletaires varen sortir de casa en direcció al bosc amb la intenció d'omplir el cistell de rovellons i rossinyols. No havien fet gaires passes, que troben el primer bolet. Era un rovelló molt

sencer i eixerit. Però sembla que no hi ha sort, perquè continuen caminant i no n'albiren ni un més. Un dels boletaires diu amb ironia:

- Aquest rovelló deu ser l'únic que hi ha al bosc.

I com que no perden l'esperança, pensen que tenen tot el dia per buscar i poder emplenar el cistell abans que es faci fosc.

5. Fantasma, vermell, veueta, plor, riu.

Aquella casa tenia un aspecte una mica sinistre amb la façana de rajols de color vermell i els ampits de les finestres d'un color gairebé negre. Feia anys que estava abandonada i corria la veu que era habitada per un fantasma. Vora la casa hi serpentejava un riu i això feia que hi hagués una vegetació molt espessa i salvatge, per la qual cosa l'indret era molt més feréstec.

Tot i això la mainada del poble hi anava a jugar, potser amb la intenció d'esbrinar si les enraonies que corrien pel poble eren certes. Fins que un dia, mentre jugaven, els hi va semblar veure una gran ombra que els perseguia i una veueta que deia:

- Ja us atraparé. Tots van fugir corrent comes ajudeu-me i a més d'un se li va escapar un plor.

6. Esbarzer, aigua, foca.

A l'estiu, quan sortim a caminar, passem per diversos camins rurals. Veiem tota mena d'arbres i arbusts, entre ells, l'esbarzer. M'agrada collir els fruits d'aquest

arbust, que són les mores. Sobretot si és un dia que ha plogut perquè, amb l'aigua de la pluja, han quedat ben netes. Aquest any me n'he fet un tip. Però ara amb els dies que fa, ja no sortim a caminar i hauré de buscar una altra activitat per fer exercici o si no em posaré com una foca.

7. Llibre, prat i cotxe.

Aquell dia la mainada de l'escola anaven a visitar una granja-escola. Els seus pares els varen portar fins a la porta del col·legi en cotxe, i allà els esperava l'autocar que els portaria fins al seu destí.

Quan van haver acabat la visita, a tots els hi van regalar un llibre amb fotos dels diferents animals que hi ha a la granja, i amb l'explicació pertinent de la utilitat que suposen per a la humanitat, i així aprendre a respectar-los. Després, tots plegats, nens i professors, van dinar en un prat que hi havia davant la granja-escola, i seguidament van fer el viatge de tornada cap a casa.

Va ser un dia d'allò més divertit!

8. Festa, Nadal, fosc, finestra, moto, verdures.

Estem a punt d'entrar a l'estació més freda de l'any, l'hivern. De fet ara ja fa força fred i la fosc ja es fa palesa cap a les 6 de la tarda. També tenim molt a prop la festa de Nadal que potser és la més entranyable de totes, ja que se celebra pràcticament a

tot el món. Es guarneixen els carrers i places amb llums i ornaments nadalencs i fa molt de goig quan mires a través de la finestra i veus tot ben il·luminat.

Aquí a Catalunya, tenim una tradició molt arrelada que és fer cagar el tió. La mainada s'ho passa d'allò més bé donant cops de bastó al pobre tronc i es posen com una moto quan veuen els regals. Després ve sant Esteve, Cap d'Any, Reis, diades de bons àpats i torrons. Quan hagin passat aquestes festes, farem una dieta a base de verdures per contrarestar els excessos de tots aquests dies.

Lídia Prats

1. Multitud, sutge i esquena.

Una nit molt freda d'hivern, estàvem tota la família de gresca, celebrant l'aniversari d'una de les meves nebodes. Érem una multitud de gent cantant i ballant fins a les tantes de la matinada.

De sobte, es va girar una tramuntanada de por i, tothom va anar entrant cap a la cuina on hi havia la llar de foc encesa. La majoria ens hi vàrem acostar d'esquena per aprofitar aquella escalforeta tan agradable.

Mentre parlàvem de les nostres coses, es va sentir un soroll estrepitós i havia caigut un tros de sutge que

amb la pols que va aixecar, ens va deixar a tots negres com el carbó.

2. Lleona, soldat, amagatall.

Aquest estiu hem anat de vacances a un safari pel continent africà, principalment per Kènia. Anàvem tot un grup de gent molt maca, fins i tot un soldat que li havia tocat el viatge en una rifa.

Un dels dies més bonics del viatge, érem al mig de la selva i d'un amagatall proper, va sortir una lleona amb quatre lleonets petits fent saltirons, que varen ser el tema de conversa del grup, durant tot el dia.

3. Dona, home i mort.

En un poblet molt petit, perdut dalt de la muntanya de Bassegoda, hi ha una masia molt vella on viuen una dona anomenada Mercè amb el seu home que es diu David.

Estan jubilats i es dediquen a cuidar el seu petit hortet on planten tota mena de verdures i fruites. També tenen quatre gallines, conills, pollastres i engreixen un porc per fer botifarres i tenir carn per passar l'any. Un bon dia de tardor, varen anar a buscar bolets al bosc i en tornar se'n van cuinar una bona paella, saltejats amb ceba, que sempre els hi sortien molt bons. Però aquesta vegada n'hi havia algun de verinosos i els va provocar la mort.

Els varen trobar tots dos al llit abraçats, intoxicats pels maleïts bolets.

Il·lustració Mònica Bertran

4. Fosc, passes, ironia.

Una família anglesa va comprar un castell en un lloc remot d'Irlanda. Eren el matrimoni i quatre fills molt excèntrics. Els hi havien dit que hi havia un fantasma, però no ho acceptaven. Però quan eren a dormir i es feia fosc se sentien passes pel passadís com si algú arrossegues cadenes amb els peus. Al matí quan sortien de l'habitació hi havia tot de petjades de sang al passadís. Ho netejaven tot i, l'endemà tornaven a ser-

hi. Era irònic, però a la fi, varen tenir por i es varen llogar el castell, amb fantasma inclòs.

5. Fantasma, vermell, veueta, plor, riu.

Un dia, la meva amiga Maria va anar a Port Aventura amb els seus fills. Varen gaudir molt de totes les atraccions i els espectacles. En un d'ells hi feien una funció on sortia un fantasma, sense esperar-ho i, el seu fill petit va posar-se vermell com un pebrot i va començar a plorar sense parar i no hi havia manera de fer-li aturar el plor.

Un veí, que tenien al darrere, amb una veueta molt suau, li va oferir caramels i el nen es va calmar. En sortir de l'espectacle, es van dirigir a una atracció on hi ha unes barques que van girant per tot el riu. Sort que era l'estiu perquè varen quedar tots ven molls.

6. Esbarzer, aigua, foca.

Un any, de vacances a Islàndia, vam fer tota la volta a l'illa durant una setmana. El primer dia, caminant per anar a veure una glacera, ens vàrem aturar a menjar mores d'un esbarzer que hi havia a la vora del camí. Un altre dia, ens vàrem endinsar a l'aigua gèlida del mar per veure balenes i dofins que feien salts davant del nostre vaixell com si es tractés d'un espectacle de circ. I l'últim dia, fent el recorregut d'un riu glaçat, que s'anava desfent, a poc a poc, ja quasi arribant al mar,

vàrem veure una foca gran i unes quantes més petites jugant, mig amagades, a la vora.

7. Llibre, prat i cotxe.

Aquest matí m'he despertat amoïnada. He passat mala nit pensant amb totes les penúries que estem vivint a causa de la punyetera malaltia de la covid-19. Hem agafat el cotxe amb el meu marit i hem pujat cap a la Mare de Déu del Mont, a veure si trobàvem algun bolet.

El meu marit s'ha endinsat al bosc i jo m'he quedat en una clariana que hi havia un prat d'herba molt ufanós i m'he estirat a llegir un llibre que portava a la bossa. No sé si ha sigut la muntanya, el solet o la tranquil·litat del bosc, però, quan he arribat a casa, no semblava la mateixa persona.

8. Festa, Nadal, foscor, finestra, moto, verdures.

S'acosta Nadal. És el temps més bonic de l'any. Només de sortir al carrer sembla que tothom estigui content. De nit t'enlluernes amb la claror de milers de bombetes de tots colors que brillen en la foscor i sembla que cada dia sigui festa. Uns preparant els àpats d'aquestes diades, altres compren els regals per la família: una nina per la nena, una moto pel vailet que ja comença a tenir l'edat per conduir-la, un cap de setmana a la muntanya per la parella, que la seva

il·lusió és estar a la vora del foc mirant com neva darrere la finestra i no haver de sortir al carrer. Però, passen de pressa aquests dies tan bonics i aviat arribarà el dia 7 de gener per tornar a la normalitat i començar a menjar verdures cada dia.

Rosa Maria Hereu

1. Multitud, sutge i esquena.

Ahir vaig anar al metge, perquè em feia molt de mal l'esquena, però jo crec que va ser que vaig voler netejar la xemeneia per treure-li el sutge. La doctora em va dir que m'enviava a fer-me una radiografia, per veure si hi tenia alguna cosa. Quan vaig sortir del metge, hi havia una multitud de gent al carrer. - Què passa?- vaig pensar. I és que hi havia una manifestació, contra la violència masclista, que no me n'havia assabentat que la feien i, m'hi vaig afegir, tot cridant: No són morts, són assassinats!

2. Lleona, soldat, amagatall.

Fa temps vam fer un viatge per la selva de Kènia. Allà, hi havia molts animals, de tota mena. Jo estava encantada perquè m'agraden molt els animals. En una de les rutes ens vam topar amb una lleona que, en veure'ns, es va parar, ens va mirar i va córrer a amagar-se al seu amagatall.

A la reserva, hi havia uns soldats que vigilaven que no hi hagués caça furtiva. I de cop, vam veure com un dels soldats va anar a separar uns micos petits que es barallaven. Va ser un viatge molt bonic.

3. Dona, home i mort.

Fa uns dies vam anar a passejar una estona i, de cop, vam veure una dona que queia. Vam anar cap a ella per ajudar-la. Un home, que venia corrent, la va agafar abans que nosaltres. Era el seu marit. Ens va dir que se li escapava de casa, que sempre vol anar al carrer. Ell ja tanca la porta de casa amb clau. Però, aquell matí se n'havia descuidat. No és que la vulgui tenir tancada. Està malalta. Té alzheimer, i estic sol per cuidar-la. La dona no tornava en si i el marit va trucar a una ambulància i se la van endur a l'hospital.

Uns dies després vam veure aquell home i ens va dir que la seva dona havia mort, i vam quedar... Però ens va dir que tenia altres malalties. En fi pobreta, que en pau descansi!

4. Fosc, passes, ironia.

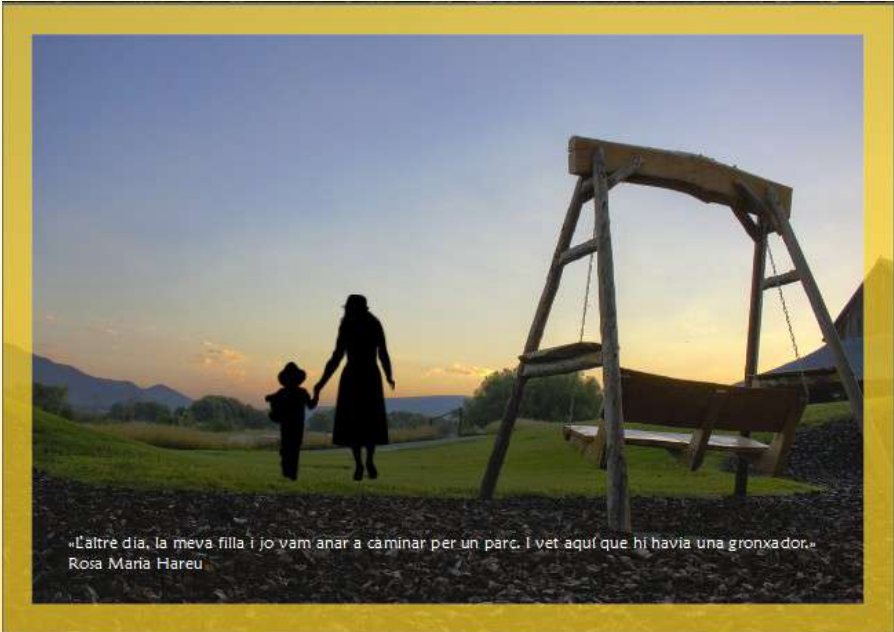
L'altre dia, la meva filla i jo vam anar a caminar per un parc. I vet aquí que hi havia uns gronxadors. Sense pensar-m'ho, m'hi vaig asseure i vaig fer anar les cames amunt i avall. Vaig pensar: així faig rehabilitació. Al meu genoll li anirà bé. Vam arribar a casa que ja s'havia fet fosc. I la Sílvia, la meva filla, va mirar el

mòbil per veure quantes passes havíem fet.

- Mare, hem fet 10.300 passes - em va dir

- Oh! Tant hem caminat? - vaig preguntar-li

I ella amb ironia em va respondre, que cada dia hauríem de caminar un tros més.

Il·lustració Mònica Bertran

5. Fantasma, vermell, veueta, plor, riu.

Un dia anant a la muntanya amb el meu net vam arribar a un lloc molt bonic que hi havia un riu i un camp ple de flors. El meu net em va collir una flor i em va fer molta alegria perquè soc la seva padrina i em va tocar el cor. A la tarda vam anar al supermercat

amb el seu cotxe, que per cert és de color vermell i quan va haver aparcat li vaig dir, ostres! Sí que corres per conduir!, i ell em va respondre, així tot rient: - sí, és el cotxe-fantasma.

Quan sortíem del supermercat vaig sentir que és una veueta que deia: àvia, àvia. Em giro per veure qui era i, de sobte, veig que era la meva besneta, que és neta d'un altre fill meu. Em va alegrar molt veure-la, ja que feia dies que no la veia, igual que el meu fill. Quan ens vam acomiadar sento el plor d'una criatura i resulta que era la meva besneta que volia venir en mi, però no podia ser perquè ells viuen a França, i ja era molt tard. Jo li vaig dir que un altre dia ja es podria quedar amb mi, i així es va quedar contenta.

6. Esbarzer, aigua, foca.

Un dia vam anar a passejar amb la meva filla. Era un passeig ple d'arbres alguns d'ells fruiters. Aleshores vam veure un esbarzer i vam agafar unes quantes mores, que per sort, estaven ben bones. Després vam arribar a un safareig que hi havia molta aigua, vaig suposar que era de feia molt de temps i que el devien fer servir per rentar la roba antigament. L'aigua estava molt bruta i hi havia granotes.

En tornar a casa va venir la meva neta i vam encendre la televisió. Hi feien un documental sobre el mar i els animals marins. A ella li agraden molt els animals, i

vam veure una foca i després un pilot de foques més. Era un documental molt bonic!

7. Llibre, prat i cotxe.

Anàvem en cotxe cap a Girona amb les meves filles per anar a veure els llums de Nadal i comprar una mica de regals.

A una de les meves netes li agrada molt llegir i, li vaig comprar un llibre que espero que li agradi molt. A les meves besnetes petites els hi vaig comprar un joc. Era un prat que tenia tot d'animals. Els hi va agradar molt perquè tenia vaques, cabres, bous, gallines, cavalls, ponis, gossos i gats.

8. Festa, Nadal, fosc, finestra, moto, verdures.

Aquest matí he tret el cap per la finestra i tot i el sol radiant, feia un fred que pelava. Pel carrer ha passat una moto tan gran que tothom se la mirava. La Sílvia, la meva filla, ha vingut a dinar. He fet verdura amb patates i un tros de peix. Em va dir que el dinar estava molt bo. Jo hi vaig afegir: i saludable! A la tarda vam anar a comprar coses per Nadal, perquè encara no tenia res, ni un regal per una amiga que cada any ens convida. Com que el dimecres 8 de desembre és la festa de la Mare de Déu de la Puríssima, fem una festa grandíssima perquè és el sant de la meva millor amiga. Li vaig comprar una brusa

que crec que li agradarà i li combinarà molt bé amb una faldilla que té.

Hem tornat a casa amb les compres i els regals de Nadal enmig de la foscor de les tardes de tardor.

Teresa García

1. Multitud, hollín y espalda

El domingo 17 de octubre fuimos a la carrera solidaria, caminando entre la multitud vi a la Pili, llevaba en la espalda el dorsal 535.

Cuando íbamos para casa un coche muy viejo, al ponerlo en marcha, salió del tubo de escape un hollín y humo negro.

2. Leona, soldado y guarida.

Un día de mucho calor había una leona escondida en su guarida, detrás de unos arbustos, llevaba días sin comer.

Al otro lado del río hay un camión con soldados, están descargando para montar un campamento.

3. Mujer, hombre, muerte.

Había una mujer rubia muy menuda que vivía en un pueblo pequeño. En el pueblo, había una tienda pequeña que tenía de todo. La llevaba un hombre de mediana edad. Era buena persona y muy servicial.

Pero, ese día, estaba cerrado. ¿Qué le habrá pasado a Pedro? decía un grupo de vecinos. Decidieron llamar a la policía. Cuando llegaron, dijeron vamos a entrar. Lo encontraron muerto encima de la cama.

4. Oscuro, pasos, ironía.

Eva, se levanta temprano para ir a trabajar, mira por la ventana, todavía está oscuro, cierra la puerta de casa con llave y sale a la calle.

De camino al trabajo pasa por la panadería a comprar un bocadillo y una botella de agua, oye unos pasos, es la Marta, se saludan.

Por la noche queda con su amiga Carla para tomar una copa, llega tarde como siempre y le dice con ironía, ¡No te esperaba tan pronto!

5. Fantasma, rojo, vocecita, lloro, río.

En verano fuimos de vacaciones a Canadá. Visitamos un castillo muy antiguo. En la puerta había un farolillo de color rojo. Cuenta la leyenda que en la torre más alta, el rey encerró a su hija, por las noches se pueden oír voces y lloros de una mujer y algunas veces alguien ha visto su fantasma.

Seguimos la visita por unas escaleras, pasamos por un pasillo oscuro iluminado por unas antorchas, y oímos correr agua de un río subterráneo.

6. Zarzamora, agua, foca.

Esta tarde ha hecho mucha calor, a última hora de la tarde refresca y apetece ir por el camino que lleva al bosque, pasa un canal con agua para regar los campos sembrados, a los lados del camino hay zarzas, en este tiempo están llenos de ricas moras, llenamos el cesto, esta noche mamá preparará una tarta para desayunar mañana y con las que sobren, mermelada.

Es hora de volver a casa, el abuelo está en su sillón preferido, está entusiasmado mirando un documental sobre qué comen las focas.

Il·lustració Ascensión Jiménez

7. Libro, prado, coche.

Luís es un niño que le encanta mirar libros con muchos dibujos. En uno de ellos hay un prado verde. Él se imagina galopando muy rápido con su caballo. Su mamá lo llama y vuelve a la realidad.

- Va sube al coche que vamos a visitar a los abuelos.

8. Fiesta, Navidad, oscuridad, ventana, moto y verduras.

Miro por la ventana, en la oscuridad de la noche, a lo lejos se ve una luz es Germán que viene con la moto, es muy vieja y hace mucho ruido.

Se acercan las navidades y vamos de compras. Las calles están a rebosar de gente. Huele a fiesta. Dan ganas de comprarlo todo.

Entramos en el mercado para comprar verduras, después del atracón conviene comer ligero.

Ascensión Jiménez

1. Multitud, hollín y espalda

Había una vez un niño llamado Kiko. Estaba con sus amigos en una plaza del pueblo. Había una gran multitud de gente esperando que pasara la cabalgata de Reyes. De repente, y muy pensativo dijo a sus amigos: ¿cómo puede ser que los Reyes Magos bajen por la chimenea de las casas si están llenas de hollín y

muy sucias? A demás, no podrían cargar los juguetes a la espalda, no cabrían por el agujero y los chafarían todos. Uno de ellos le contestó: No seas pesimista, los Reyes son magia pueden hacer lo que quieran.

2. Leona, soldado y guarida.

En una pequeña ciudad se criaron dos muchachos fuertes y robustos. Cuando llegaron a mayores quisieron ser militares. Uno llegó a ser capitán; pero el otro no pasó de soldado.

Un día fueron hacer maniobras por la montaña, como iban tan cansados se pararon a descansar. Entre unas rocas enormes salió una leona enseñando los dientes, estaban tapando la entrada a su guarida una especie de cueva donde tenía sus cachorros.

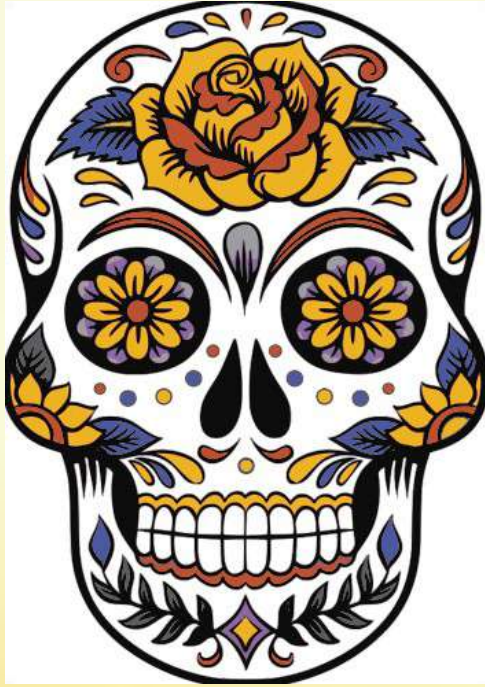
Los soldados atemorizados la dejaron pasar y se fueron muy despacito montaña abajo.

3. Mujer, hombre, muerte.

Érase una vez un hombre que tenía mucho miedo a la muerte. Su mujer le contó una historia para tranquilizarlo. Decía así:

En este pueblo se está muriendo la gente por las calles, todos los que salen caen fulminados. Cogeré mi coche y me iré a otra ciudad y así lo hizo. Cuando llegó a dicha ciudad, se encontró un personaje y le contó lo que pasaba y este le contestó: Yo soy la muerte, te estaba esperando, tú tenías que morir aquí y has

venido a buscarme. ¡Esta noche morirás! (Moraleja)
No huyas de la muerte porque te encontrarás con ella
cuando se te acaben tus días.

4. Oscuro, pasos, ironía.

Dos hermanitas dormían juntas. Una le dice a la otra:
- levántate que tenemos que ir al colegio. Hace un día espléndido. Brilla el sol en lo alto del cielo y los grillos están cantando en el jardín.

- ¡Pero si está muy oscuro! No se ve nada, oigo pasos y tengo miedo. Yo no quiero ir al cole. ¡Mamá...!

¡Mamá...! Ven conmigo. Te necesito. Mi hermana quiere que me levante y es de noche todavía. La mayor le abre la ventana para que se espabile y ve la ironía de su hermana.

5. Fantasma, rojo, vocecita, lloro, río.

Había una vez un castillo en una montaña muy alta donde todos los niños solían ir de excursión una vez al año, casi siempre en el último día de octubre cuando se celebra la fiesta de Halloween. Suelen ir todos disfrazados con unas caretas que dan miedo. Por el camino hablando entre ellos se decían: Yo quiero ver un fantasma de esos que tienen cara de rombo y no se les ve lo que hay dentro. Otro decía: Si salen con esas caras tan feas llenas de sangre y con cuchillos en la cabeza daré gritos de socorro y lloro para pedir auxilio y un tercero se burlaba de ellos diciendo: pues yo me río de todas esas bobadas, todo es mentira. Tan solo es una fiesta. Cuando llegaron al castillo lo vieron tan negro obscuro y lleno de humedad que verdaderamente daba pánico entrar. Se asomaron a la puerta y se oyó una vocecita que decía: entrad niños no tengáis miedo, cuando yo era como vosotros venía todas las tardes aquí a jugar. Aquella voz les

tranquilizó y pudieron ver el castillo en todo su esplendor.

Al regresar todos alucinaban y querían contar sus experiencias del día tan maravilloso que habían pasado.

6. Zarzamora, agua, foca.

Había una vez una casa de vacaciones donde iban grupos de niños a pasar unos días para descansar de los duros exámenes de final de curso. En esta casa había animales, árboles frutales y toda clase de plantas. Estaba junto a un río donde habían construido una balsa profunda y con mucha agua, iban a pescar algún que otro día. Una mañana se levantaron temprano y se fueron a la balsa. Cuál fue su sorpresa, cuando vieron saltar y jugar una foca entre las truchas que ellos iban a pescar.

Algunos no les gustaba la pesca y decidieron ir a coger moras. En una zarza que había en las viejas paredes junto al río. Llenaron las gorras de hermosas y negras moras y se las fueron a comer junto a sus compañeros. Llegó el día de la vuelta y con mucha pena tuvieron que dejar la casa, el río, la balsa, la foca, las moras y despedirse de sus compañeros hasta el próximo curso.

7. Libro, prado, cotxe.

Era un domingo por la tarde. Un grupo de adolescentes no sabían qué hacer y se estaban aburriendo. De pronto, una dijo: ¿por qué no organizamos una merienda y nos vamos al campo? Pues sí, contestaron todas alegremente. Una cogió el coche de su madre (sin carnet de conducir) se subieron todas en él, apretujadas como en una lata de sardinas y empezaron a cantar y a meter follón. La que conducía que no sabía lo que llevaba entre manos en un despiste se salió de la carretera y rodó por un prado. Suerte que no había precipicio y ninguna salió herida, aunque el auto quedó malparado. Asustadas y pensando en la reprimenda de la madre.

8. Fiesta, Navidad, oscuridad, ventana, moto y verduras.

Había una vez una niña llamada Olivia. Estaba sola en este mundo, no tenía ningún familiar. Sus padres habían muerto en un accidente y la metieron en una casa de niños abandonados. Tenía una amiguita que había sido adoptada por una familia. Llegó la fiesta de Navidad y la adoptada se acordaba de su amiguita, que estaría comiendo verduras y ella disfrutaba de succulentos manjares. En medio de la oscuridad de la noche se asomó por una ventana y vio cómo una moto daba vueltas en la calle. Ni corta ni perezosa escribió una carta y se la tiró al motorista.

En ella le decía: que fuera a buscar a Olivia en tal sitio y la trajera a su casa. Cuando llegó junto a ella la colmó de besos, abrazos y pasaron la Navidad más linda de su vida.

Mireia Brugat

1. Multitud, sutge, esquena

Avui he escoltat per la ràdio, la protesta multitudinària de la Unió de Pagesos. Protestaven pel preu de la llet que els hi paguen. Pobra gent. M'ha entrat un calfred per l'esquena quan he sentit aquella família explicant la seva història. He escoltat amb tanta atenció que s'ha m'ha passat de treure la sutge de la xemeneia i avui no podem encendre el foc.

2. Lleona, soldat, amagatall

Dissabte vàrem anar al zoo. En Roger tant si com no va voler anar-hi disfressat de soldat, amb l'escopeta i tot. Al final, la vaig carrossa jo.

Ens va agradar moltíssim aquell zoo, els animals estan molt ben cuidats. Va ser molt curiós, quan vam arribar a la zona dels animals salvatges, vàrem veure a una lleona que dintre del seu amagatall, estava donant de

mamar a les seves cries. Ens ho vàrem passar d'allò més bé.

Ara la Joana també hi vol anar. Haurem de buscar un dia per tornar-hi.

3. Dona, home i mort.

La meva àvia té noranta-cinc anys i queda meravellada de les noves tecnologies d'avui en dia. L'Altra dia em va dir:

-Nena, quedo parada amb aquest telèfon que tens, això que una dona que visqui a Girona pugui parlar amb un home que està a la Xina, em fa quedar mig espantada. No m'ho puc ni imaginar el que hi ha allà dins. Jo quan tenia la teva edat anava en carro.

On hem arribat, eh? Vejam que veuré abans de la mort...

Ella sempre m'explica que per anar de Vilabertran a Figueres havia de passar per un control i ensenyar un salva conducte...

A veure si nosaltres tenim sort i arribem aquesta edat i podem veure altres coses noves per compartir amb els nostres nets.

4. Fosc, passes i ironia

Estimat diari,

Per fi és divendres!

He tingut una setmana molt complicada i estressant a la feina.

Com cada setmana ens reunim la Júlia (la que té més marxa de totes) la Maria (una mica irònica) i la Tània (molt zen, ella) i jo, per explicar-nos com ha anat la setmana.

És la nit de noies!

Avui tinc ganes d'anar a sopar Sushi. Els hi proposaré a les noies. I després, podríem anar a ballar a la Sonora. Ah! L'hi he de dir a la Júlia que els hi expliqui a les noies el que li va passar aquella nit tan "fosca", com diu ella. Es pixaran de riure.

Ostres! Ara mateix he sentit unes passes al menjador... Caram, era la gata que no sé pas com juga... i m'he emportat un ensurt que déu-n'hi-do.

Bé, demà ja tornaré per explicar-te com ha anat aquesta nit.

Ara vaig arreglar-me, si no, arribaré tard.

5. Fantasma, vermell, veueta, plor, riu.

Diuenge passat, el meu home i jo, vàrem anar al bosc amb la intenció d'anar a buscar bolets.

Quan vàrem arribar al lloc, hi havia un munt de cotxes.

Diuen que quan vas al bosc, a buscar bolets, s'ha d'estar en silenci, però hi ha gent que això no ho sap. Hi havia una família que cridava un munt, sobretot la dona, que amb la seva veueta o millor dit veuarra, a cada moment cridava al gos o als nens. Duïen una criatura petita que només feia que plorar. Ràpidament

ens vàrem allunyar d'ells.

De sobte, de no sé pas d'on, em va sortir del mig dels arbres, el veí de la meva germana, aquell noi jove que és una mica fantasma, per què només sap parlar de les seves propietats i de la seva fortuna. Em va fer molta gràcia perquè duia un xandall vermell, molt discret per anar al bosc, vaig pensar. Ens vàrem saludar fluixet i ell va anar per aquí i nosaltres per allà.

Caminant, caminant, vàrem arribar a un riu, que ni el meu home ni jo sabíem que hi era. Al final vàrem donar tantes voltes que no trobàvem el cotxe.

Finalment després de dues hores de caminada, el vam localitzar.

Vàrem marxar cap a casa cansadíssims i amb el cistell buit.

Un altre dia serà.

6. Esbarzer, aigua foca.

He obert els ulls de cop, quin ensurt que m'he emportat. Ara no recordo el que he somiat, però, era un somni neguitós, perquè encara tinc el cor que em va a mil per hora. Tinc la boca tan seca que no en faré prou amb un got d'aigua.

Miro per la finestra i tot just surt el sol. Em fixo en els esbarzers que hi han al camp del costat de casa, estan plens de mores, aquest any podré fer melmelada.

He de pensar que li regalaré a en Roger pel seu aniversari. Deu anys no es fan cada dia. Ha de ser

alguna cosa que li faci molta il·lusió. Li agraden molt els animals. Miraré quan costa l'entrada al zoo. Vaig llegir al diari que hi han portat animals nous. Pobrets. La novetat, segons deia el diari, és la cria d'una foca de l'Antàrtida, que varen trobar uns pescadors, perduda enmig d'una platja. Sí, ja està decidit, li compraré l'entrada per anar al zoo.

Em preparo el cafè i vaig a dutxar-me que si no, encara arribaré tard a la feina.

Il·lustració Mònica Bertran

7. Llibre, prat i cotxe.

He decidit anar de viatge, però aquest cop, hi aniré sola.

Vull fer el "Camino de Santiago". M'han explicat que hi ha uns penya-segats i uns prats molt bonics i que va molt bé per connectar amb el teu "jo" interior. M'he

de comprar el llibre on hi ha les rutes, els restaurants, les fondes...

No tinc a ningú que em pugui portar a l'estació aquell dia per què tothom treballa, però no vull agafar el cotxe, potser hi aniré a peu, ja veuré com ho faig. Només em queda esperar: tres dies, 8 hores, 64 min...

8. Festa, Nadal, foscor, finestra, moto i verdures.

Estic a la cuina fent el sopar. Avui toca sopa de verdures, hi posaré una mica de menta per donar-hi frescor... Miro per la finestra i veig que ja ha arribat en Nil, perquè hi ha la seva moto aparcada al carrer. No he sentit la porta.

Aquest any per Nadal tinc ganes de fer un sopar i reunir a tota la família. Parlaré amb la meva germana i la meva cunyada a veure si hi estan d'acord. Podem, fins i tot, fer cagar el tió. Pot ser divertit. A veure si s'anima tothom i fem una gran festa.

Mònica Bertran

1. Multitud, sutge i esquena.

Era una tarda plujosa de principis de tardor. Jo corria entre la multitud per mirar de refugiar-me sota la portalada de la plaça major. Com sempre que plou, havia oblidat el paraigua.

Tot i la corredissa, vaig arribar xopa al meu refugi improvisat i massivament compartit.

Mentre m'expulsava l'aigua de pluja de la roba i els cabells, vaig veure un xiquet menut, assegut en un racó enfosquit, que tremolava de fred. M'hi vaig acostar i, mentre m'ajupia per preguntar-li si necessitava res, em va sobtar veure que anava molt brut. Cabells, cara, mans, roba... Tot brut! Tot negre! Al seu costat, recolzat a la paret, hi havia un raspall escura-xemeneies. La incògnita brutícia, resolta!!! Llavors va aixecar el cap i va respondre:

- Tot el dia entre xemeneies i passo més fred que ningú!!! I tinc l'esquena adolorida! Una sopa calenta i un bon llit, i com nou!

En aquell moment, els meus grans problemes, la pluja, la multitud, les corredisses, el paraigua... es van fer petits fins a desaparèixer.

2. Lleona, soldat i amagatall

En un país de l'Àfrica oriental, enmig de la batalla, un soldat va aturar la guerra.

Entre bales, crits i mort va veure a una lleona ferida xisclant de dolor dins el seu amagatall.

Un cop li van haver curat les ferides, van continuar lluitant.

3. Dona, home i mort.

Feia temps que no veiem a la dona d'en Martí. Tot d'una havia desaparegut. Quan li preguntàvem per ella, ens deia que l'havia deixat i que no sabia on era ni li interessava saber-ho. En Martí era un home amable, discret i un xic tímid. Semblava poca cosa. Sempre anava encongit. I mai es posava en problemes. Uns anys després, en Martí, emmalaltit per un càncer i a punt de morir sol i poruc en una habitació d'hospital, va dir en veu baixa i carregada de morfina: jo l'he mort. Ningú ho va sentir. Ningú mai la va buscar. Ningú mai la va plorar. Ja ningú la recorda. Ni una menys!

4. Fosc, passes, ironia.

Les llums dels carrers no funcionen aquesta nit. És fosc, molt fosc, negra nit. Camino cap als contenidors a tirar les escombraries. Miro, sense veure res, a tort i dret. Estic inquieta i un xic espantada. Sento passes... D'on venen?... No veig res!!... Qui deu ser?... M'estic posant molt nerviosa!! Cerco el mòbil a la butxaca de la jaqueta. Encenc la llanterna. I l'únic que veig és la meva ombra! Quina ironia!!

5. Fantasma, vermell, veueta, plor, riu.

Un fantasma vermell, avergonyit de ser-ho, va dir amb un fil de veueta i en mig d'un plor desconsolat: ploraré i ploraré fins que un riu seré.

Il·lustració Mireia Brugat

6. Esbarzer, aigua, foca.

Una gota d'aigua va caure d'amunt d'una mora sucosa d'un esbarzer punxegut mentre una foca encuriosida decidia si aquest fruit seria o no el seu esmorzar.

7. Llibre, prat i cotxe.

Aquest matí he anat a caminar al bosc. Enmig d'un prat he trobat un llibre tot mullat. El títol, El cotxe d'un ratpenat.

8. Festa, Nadal, foscor, finestra, moto, verdures.

Mai m'ha agradat el Nadal! Sempre em fa pensar amb totes aquelles persones que, enmig de tanta ostentació obscena mostrada als carrers, als aparadors i a les finestres de les cases; viuen en la foscor, no tenen res, passen fred i gana, no tenen ni per menjar verdures i es posen com una moto quan senten parlar de la solidaritat Nadalenca. Preferirien la justícia social, la igualtat d'oportunitats i l'equitat.

SOMIEM!!!
Vida després de la vida, fragments.

Curs informàtica bàsica Punt Òmnia Figueres 2021

Anna Pérez Pujadas

Dedicat a l'amor de la meva vida i al nostre fill.

Sempre viurà al meu cor, t'he estimat, t'estimo i
t'estimaré fins que ens tornem a trobar.

Sé que m'esperes i que ens cuides... sé que estàs bé i
que estàs a un lloc millor que en aquest món injust!

Nosaltres també esperarem que arribi el nostre
moment ... i tornarem a estar junts per sempre.

Amb amor, amb orgull i amb la gran sort d'haver-
te tingut al meu costat, per estimar-me, i haver-
te pogut estimar.

També dedicat al nostre fill Nil, que tampoc t'ha
deixat d'estimar ni t'ha oblidat, mai ho farem,
perquè per nosaltres sempre estàs, i estaràs
present.

Sempre amb tú, vida.

L'Alba és una nena que somia que és una papallona preciosa, amb unes ales grans, acolorides i brillants, amb molta purpurina de colors.

Somia sovint que pot volar fins a les estrelles, on es retroba amb el seu pare i pot tornar a abraçar-lo i estimar-lo; on poden explicar-se coses i jugar, menjar-se els deliciosos núvols junts. Sap que algun dia tornarem a estar tots junts... sense dolor, sense patiment... amb un sentiment de calma i felicitat per haver arribat el gran moment de poder-lo veure i tocar de veritat – altre cop pell a pell- sense haver de conformar-se amb les fotos i vídeos, el qual se sent molt feliç quan els veu.

L'Alba va viure la malaltia del seu pare quan tenia set mesos fins als dos anys, malgrat tot, guarda un bon record – amb molta enyorança- i pràcticament només el recorda malalt, però, així i tot, sent una gran admiració, amb l'esperança de poder-se retrobar amb ell quan arribi el moment... el moment de la mort ... El moment que tots hi arribarem... el moment de convertir-se en una estrella com el seu pare.

El seu pare era molt especial i quan va morir, el seu cos es va quedar, però la seva ànima es va convertir en una estrella, la més gran, la més maca i la més brillant de tot l'univers.

L'Alba sovint explica que quan ella era petita també havia sigut bombera, com el seu pare, i que ella i els seus companys també s'havien mort i convertit en una

estrella com el papa.

També explica als seus amics de l'escola i a la mama, que després d'haver-se mort i haver estat amb el seu pare, tornava a estar aquí amb la mama i somiava amb el dia que tornaria a retrobar-se amb el papa, quan es tornés a convertir de nou en estrella.

Un dia l'Alba, quan tenia dos anys i escaig – poc temps després de la pèrdua del seu pare- quan passejava amb la mama per camins de terra, als afores del poble, on hi ha camps, zones boscoses, cavalls, granges de vaques i altres animals... un entorn de natura on es respira pau i calma, la seva mare es va girar, el va mirar i amb orgull li va dir – Alba, que orgullós estaria el papa si et veies.

La seva mare es va quedar de pedra, sentint un dolor molt intens al seu cor, quan l'Alba es va aturar al mig del caminet, va tancar els punys amb força i els va agitar de cop dient-li molt enfadada: **EL PAPA HA MARXAT!!!**

La mare molt preocupada en adonar-se que la seva filla tenia el sentiment i el dolor, la ràbia i impotència del fet que el seu pare havia marxat i ens havia abandonat, aquesta va apropar-se a ella per explicar-li bé el que havia passat.

En aquells moments la mare amb el cor i la seva ànima trencada, traient forces d'on ja pensava que no en tenia i, adonant-se que l'Alba se sentia molt enfadada, que no entenia per què el papa ja no hi era, i el pitjor

de tot que pensava que ens havia abandonat, es va apropar a l'Alba per ajudar-la a entendre, i que pogués fer bé el dol... li va explicar què havia passat.

En aquell moment la mare es va ajupir, va abraçar a la seva filla i li va dir – tranquil·la, mirem els ulls – explicant, que el papa no volia marxar, el papa ens estimava i ens estima moltíssim i mai ens abandonaria.

El papa estava molt malalt i va lluitar tot el que va poder per curar-se, però la malaltia era molt dolenta i va morir, però amb la gran sort, que el papa sempre havia sigut una bona persona i es va convertir en una estrella. On està el papa és al cel, i alhora al nostre cor, està esperant-nos per quan arribi el moment que nosaltres també ens convertim en estrella.

El papa ens estima, ens cuida i ens protegeix tot el que pot, l'única cosa que no el podem tocar, i si el volem veure hem de mirar les fotos i vídeos, fins al dia que ens tornem a trobar, perquè tots ens convertirem en una estrella algun dia, si som bones persones.

A partir d'aquell dia, l'Alba, es va començar a tranquil·litzar, va començar a sentir-se cada vegada més relaxada i a estar – dia a dia- cada vegada més contenta, vivint el present.

A la nit l'Alba sempre li fa un petó a les fotos que té penjades al capçal del seu llit, sempre parla amb orgull, com el seu heroi que és, i fins i tot, en parla a la mestra i als seus amics.

Amb la mama sempre parlen una estona quan se'n van

al llit, i per fi amb el temps ha acceptat amb serenitat i enteresa que el papa ja no hi és, això sí, sense deixar-lo d'estimar ni oblidar-se.

La mare sap que amb el temps, l'Alba tindrà els records cada vegada més difuminats, però sempre ensenya a la seva filla que hem de fer fora tot el que ens fa por, el que ens fa patir i ens impedeix fer coses i anar endavant. Ja que al final tots estem aquí temporalment, però tots acabarem marxant.

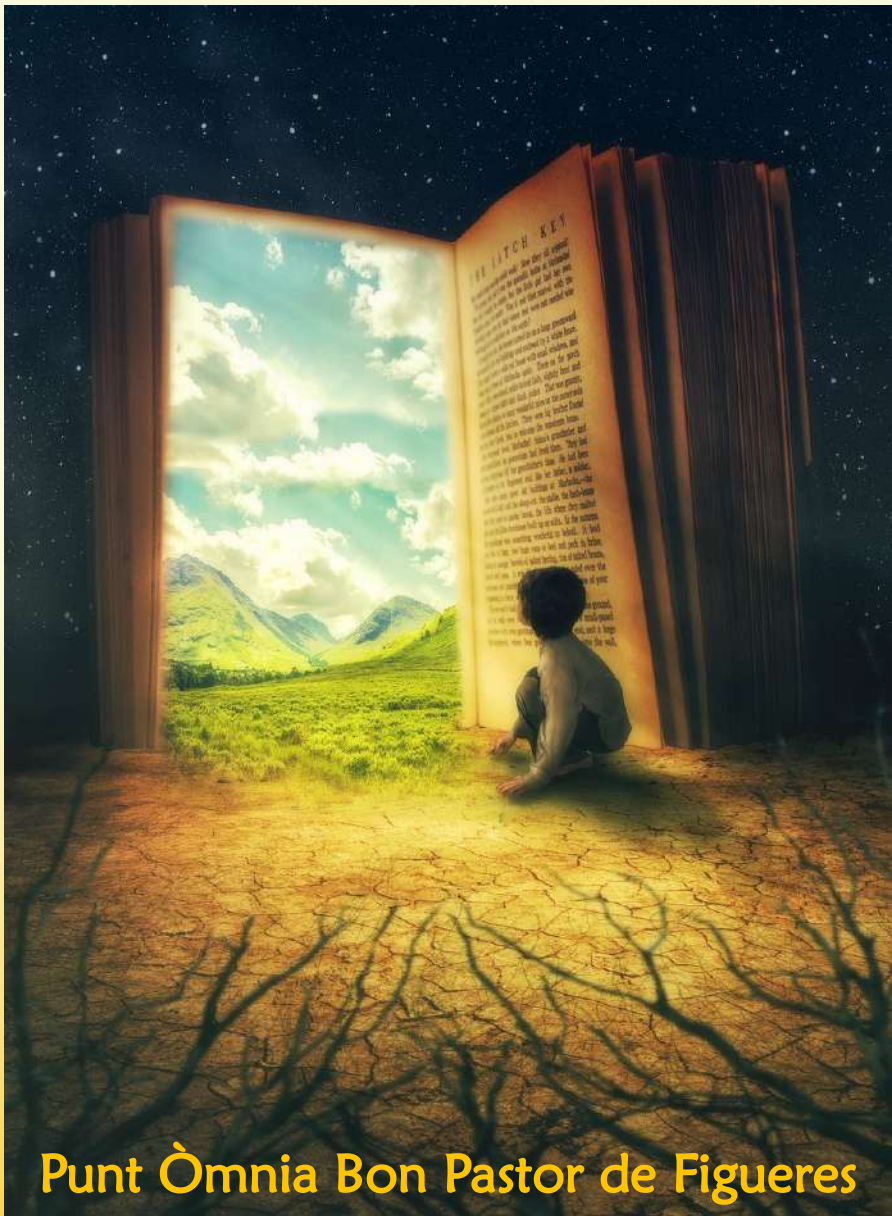

Sempre amb tu Genís

Anna Pérez Pujadas

Moltes gràcies!!!

Punt Òmnia Bon Pastor de Figueres